BLOC-NOTES

După campionatele naționale de box amator

Descentralizarea sportiva — la ordinea zilei

Sâmbătă și Duminică, Cernăuțiul a scris încă o pagină în cartea succeselor sale sportive. Organizarea semifinalelor și finalelor campionatelor naționale de box amator, a îngrămădit în sala minusculă a circului Modern entuziasmul încătușat de inactivitate al cernăuțenilor dornici de spectacole alese.

Succesul reuniunilor dela Cernăuți a însemnat astfel manifestația cea mai convingătoare de descentralizare sportivă.

Pornit pe drumul marilor realizări, sportul românesc a trăit până mai eri la centru. Provincia uitată pe planul al doilea își depăna o activitate superficială și neîndestulătoare într'un anonimat deprimant. Lucrurile se petreceau simplu și cu o regularitate matematică. Apărea un talent, își apropia o parte din cunoștințele necesare și lua drumul Bucureștiului cu perspective, sau a unui alt centru mare. Acest cerc vicios își continua opera de minare a provinciei care nu reușea niciodată, dacă nu să egaleze, cel puțin să apropie Capitala.

Footabllul a fost acela care a angrenat pentru prima oară provincia în marea luptă sportivă. Divizia Națională a adus provincia în Capitală și Capitasa în provincie. Efectele s'au văzut imediat: Un ritm nou de viață a prins să pulseze în arterele până mai eri paralizate de inactivitate. S'au format contingente serioase de sportivi avem echipe mari cari țin fruntea soccerului românesc, s'au găsit mijloacele pentru o propagandă sănătoasă și folositoare.

Exemplul footballului a fost imitat de box și urfările au fost din cele mai nesperate.

Sportul — această minunată ramură de activitate omenească — nu poate trăi decât într'un cadru cât mai larg. El are nevoie de decoruri diferite, de entuziasmul gradat al diferitelor puncte de țară, de cunoscători și sprijinitori în toate părțile. Închis între bariere sufocante, se ofilește și moare...

Nu vom mai încerca în aceste rânduri să demonstrăm utilitatea sportului și a generalizării lui în toate punctele cardinale ale țării. Sunt lucruri cunoscute, verificate și recunoscute de toți.

Ceeace am vrea să arătăm oficialităților noastre este tocmai această nevoie de descentralizare completă. Provincia are drepturi egale cu Centrul, pentru a nu mai arunca în balanță pluralitatea de talente pierdute tocmai din această cauză într'un fund de țară uitat de oameni și de Dumnezeu.

Când Franța caută talente care să-i apere culorile în miezul incandescent al Africei, nu-i oare o datorie pentru noi toți să ne aruncăm privirile până la câteva sute de kilometri?...

Silviu Herescu

culisele

Dacă boxul numai dă prea dese semne de viață în România, în schimb boxeurii români activează intens în străinătate.

Toma Aurel, Covaci, Milică Theodorescu, fac să apară în dese rânduri culorile românești pe ringurile de peste hotare.

Trebue să recunoaștem că modul în care ne-au reprezintat acești plenipotențiari cu mănuși, ne-a făcut cinste.

Evident că printre o seamă de performanțe bune, era fatal să înregistrăm și unele înfrângeri, cari dacă nu ne făceau plăcere, ne ofereau ocazia de a ne consola cu elogiile ziarelor străine, la adresa celui învins pe nedrept.

Nu știm cum se face, dar un destin vitreg îl urmărește pe boxeurul Covaci, căci tot șovinismul francez cată să se reverse asupra bietului său cap.

Într'adevăr, după fiecare match, presa românească reproduce articole din L'Auto, în cari compatriotul nostru e regulat prezentat ca o victimă a judecătorilor.

Un exemplu recent, îl constituie ultimul său match, disputat la Amsterdam. Bine'nțeles că ziarul L'Auto, *informat de corespondentul său, a scris: «Covaci a fost nedreptățit de juriu», etc., etc.*

Doi specialiști în materie de box, discutau în jurul acestei pacoste care a căzut pe capul lui Covaci.

La un moment dat, unul din ei spune:

— Bine dragă, or fi străinii șovini, dar cu Toma Aurel dece sunt atât de imparțiali?

— Cu Toma ar fi mai greu să mistifice un rezultat.

— Da' dece?

— Ar fi cusută cu ață albă ca să-l dea pe Toma învins, în timp ce a doua zi «învingătorul» ar fi pansat la spital. Vorba aia. Pansamentele vorbește...

*

In numărul nostru de eri, am adus la cunoștința cetitorilor că în anul 1940, stadionul Wembley va putea adăposti 150.000 de spectatori.

E o cifră, care, natural, poate fi calificată ca impozantă, mai ales la noi...

In jurul acestui reportaj s'a încins eri, la federație, o șuetă zdravănă.

— Și cu toate acestea — spune d. maior Brezeanu — n'ar fi prea greu să se facă și la noi un stadion de 150.000 de persoane.

Cum cei prezenți, printre cari și mulți reprezentanți de grupări fără teren, holbaseră niște ochi cât cepele, d. maior Brezeanu a continuat:

— N'ar fi deloc greu. Teren avem la șosea, berechet. Iar în ce privește banii, sunt destule societăți cari să investească sumele necesare. Cred că în trei luni am putea avea și noi un stadion de 150.000 de locuri. Dar ce te faci după ce... e gata stadionul? De unde iei... 150.000 de spectatori?

Astyanax

caleidoscop

Se știe că Aston Villa pentru a se califica în sferturile de finală ale Cupei Angliei, a învins pe Charlton Athletic, după două matchuri nule. Aceste trei matchuri au atras 202.343 spectatori și anume, 76031 la primul match, la Londra ; 61.350 la al doilea match, pe terenul lui Aston Villa; și 64.782 la al treilea match, la Highbury, pe terenul Arsenal.

Aceste trei matchuri au adus 15.927 lire sterline (aproximativ 15.297.000 lei)!...

S'a anunțat că Planicka, faimosul internațional ceh, a hotărît să abandoneze footballul. E bătrân. Are reumatisme...

Acum, Planicka a renunțat la proectul său, spre marea satisfacție a colegilor săi de echipă dela Slavia.

D. W. Pickford, președintele federației engleze de football, omul care a concretizat în câteva cuvinte *«să dorești victorie, dar să știi să pierzi»*, întreaga morală a sportivului, a footballistului mai ales, și-a terminat astfel una din recentele sale locuțiuni la radio::

Intr'o convorbire pe care am avut-o zilele trecute cu colegii mei, s'a ivit un pact nelămurit. Intrebam: Cine trebuie să decidă? — D-ta, d-ta ai ultimul cuvânt! mi s'a răspuns.

«Am simțit atunci marea răspundere a sarcinei cu care m'a investit consiliul. Dacă sunt «ultimul cuvânt», ajutați-mă să păstrez footballului nostru toată strălucirea lui și să transmit generațiilor viitoare tradițiile lui excelente și «fair-play»-ul.

«Dar «ultimul cuvânt» este al tău, public englez, care mă asculți și care iubești 'fair-play»-ul.

— Sst... încet, să nu-l deșteptăm. Nu vezi ce drăgăstos surâde? Trebuie că are un vis frumos...

REPORTAJUL ZILEI

ADVERSARUL NOSTRU

ARGENTINA, MAREA FAVORITA A CAMPIONATULUI MONDIAL

De o repeziciune extraordinară și cu o technică dezarmantă, sud-americanii practică un football excepțional. Echipa cu opt extreme..

Echipa Argentinei care a jucat la Montevideo: Angel Bossio, José Della Torre, Ramon Muttis, Petro Luarez, Louis Monti, Juan Evaristo, Natalia Perinetti, Francesco Varallo, Manuel Ferreira, Roberto Cherra și Maria Evaristo.

Sorții campionatului mondial n'au vrut să ne fie favorabili, până la sfârșit.

In matchurile de calificare am fost grupați cu Spania și Egipt. Cu Spania n'am putut juca. Egiptul a dezertat. Ne-am trezit astfel, doar cu eforturile diplomatice ale d:lui Octav Luchide, în campionatul mondial.

Al doilea capitol al programului, însă, ne-a pocnit în cap cu o măciucă din cauza căreia oficialii noștri umblă amețiți. Primul adversar al României, în campionatul mondial, va fi... Argentina.

Nici mai mult, nici mai puțin...

Am evitat un match de calificare cu Jugoslavia. O norocoasă coincidență ne-a scutit de o întâlnire, foarte puțin comodă, cu Spania. Diplomația sportivă a d-lui Octav Luchide ne-a trecut fără niciun hop, în Campionatul mondial.

Sorții însă ne-au împotmolit acum într'un Rubicon din care nu mai există posibilități de evadare: primul nostru adversar va fi Argentina.

La Federație, știrea aceasta picată ca un plumb în scăfârliile oficiale, a produs zâmbete, disperări și frânturi de dialoguri resemnate:

— Ai auzit?

— Ce?

— Jucăm cu Argentina.

— Nu mai spune!...

In biroul d-lui Luchide saluturile sânt completate de câteva zile cu acelaș supliment de informație:

— Ce mai faci?

— Aștept matchul cu Argentina.

Pretutindeni, cuvântul acesta tronează ca o obsesie. In discuții, în glume, în pronosticuri. Chiar și în cântece. Nu se mai vorbește decât despre Argentina. Nu se mai cântă decât tangouri... argentine.

E un fel de lozincă în care se împletește grija generală pentru primul nostru match în campionatul mondial din acest an. O obsesie de care niciunul din oficialii noștri nu mai izbutește să scape.

— Căci — orice s'ar spune — nu este tocmai simplu s'avem ca prim adversar pe marele favorit al competiției, de două ori finalist al probei, învingător în repetate rânduri al Uruguaiului... echipă căreia doctorul Pelikan, într'un recent interview, îi vede o șansă sigură de a cuceri, anul acesta, titlul de campion mondial.

— De doi adversari îmi era frică!... ne-a mărturisit eri d. Octav Luchide. De Italia, mai puțin, și de Argentina. N'am căzut cu Italia. Am scăpat. Am căzut, însă, peste Argentina. Peste cel mai grandios adversar pe care ni-l puteau hotărî niște sorți cari n'au vrut să fie deloc amabili cu noi.

Câteva date asupra footballului argentinian

Cum nimic nu mai poate fi îndreptat, vom divulga mai jos câteva date asupra footballului argentinian. Câteva relații informative culese din *«Anuarul Fifei»* și din revista pariziană *«Football»*, din cari cititorii noștri își vor putea împleti un aspect al adversarului pe care reprezentativa noastră va încerca să-l... învingă la 4 Iunie.

Primul campionat oficial al Argentinei a avut loc în 1893, patronat de Federația argentiniană al cărei frontispiciu purta următoarea emblemă: *«Argentine Association Football League»*, căreia i s'a adăugat *Association Argentina de Football»* iar în 1919, *««The Association Amateurs de Football»*.

Șapte echipe au disputat campionatul acesta, al cărui clasament a stabilit următoarea erarhie: *Lomas, Flores, Quilmes, English High School, Buenos Aires, Rosario* și *Railvais.*

Numărul cluburilor a crescut mereu. In 1902 a ajuns la 17.

In perioada 1903—1909, numele Federației s'a schimbat de două ori. Au fost înlocuiți termenii englezești cu expresii spaniole. Numele Federației argentiniene a devenit astfel *«Association Argentina de Football»*.

In 1912 s'a produs prima dizidență. Un litigiu grav a intervenit între Federație și clubul *«Gimnazia y Escrimos»* pe terenul căruia trebuia să aibe loc un match internațional împotriva echipei engleze *Swindon Town.*

Cum litigiul n'a putut fi aplanat, *«Gimnazia y Escrimos»* a părăsit Federația, împreună cu alte câteva cluburi cari s'au declarat solidare.

Acestea au creiat o Ligă, al cărei nume era *«La Federacion Argentina de Football»*.

Cele două Federații s'au contopit doi ani mai târziu.

In 1919 a apărut o nouă organizație — dispărută în 1926 — operă exclusivă a președintelui Republicii de atunci, *Don Marcelo de Alvear.* Numele nouei Federații era *«Association Amateurs Argentina de Football»*.

Oficial, profesionalismul a fost introdus în Argentina la 18 Mai 1931 prin creiarea faimoasei *«Liga Argentina de Football»*, în organizarea căreia au intrat dela început 18 cluburi.

Grupările amatoare s'au aliat la 27 Mai 1937 cu *«Liga Argentina de Football»* și au format Federația de astăzi: *«Association del Football Argentina»*.

Prima ligă argentiniană profesionistă cuprinde, actualmente, 18 cluburi.

Campioana Ligii amatoare este anul acesta *«Almagro»*, care va juca pe viitor în Liga profesionistă.

«Almagro» a câștigat campionatul într'un mod strălucit asupra unui vechiu club *«Excursionistas»*. In timp ce *«Excursionistas»* a fost cândva pepiniera marilor jucători argentinieni, *«Almagro»* a furnizat footballului argentinian pe faimosul internațional *Humberto Recanattini, «omul cu beretă albă»*.

Câteva performanțe ale Argentinei

Anuarul Fifei, din care extragem datele acestea, dedică pagini întregi Argentinei, a cărei reprezentativă a repurtat victorii răsunătoare, din 1905.

Belgia, Bolivia, Brazilia, Chile, Egipt, Franța, Iugoslavia, Mexic, Paraguai, Peru, Portugalia, Uruguai, au fost la date diferite adversarii reprezentativei argentiniene. Iar rezultatele fixează aproape regulat, în rubrica învingătorilor, pe argentinieni.

Nu vom transcrie toate rezultatele Sunt prea multe.

Vom reaminti însă — cu titlu de curiozitate — scorurile realizate de Argentina cu prilejul campionatului mondial, din 1930, dela Montevideo.

In grupa sa, Argentina a făcut următoarele rezultate:

Argentina—Franța 1-0 (0-0).
Argentina—Mexic 6-3 (3-1).
Argentina—Chile 3-1 (2-1).

In semifinală:

Argentina—State Unite 6-1 (1-0).

In finală:

Uruguai—Argentina 4-0 (1-2).

Campionatul mondial din 1930, n'a fost singurul în care Argentina a izbutit să ajungă în finală. De fiecare dată însă a căzut peste un Uruguai în cea mai uluitoare formă, căruia a fost obligată să-i lase cale liberă spre titlul mondial.

Anul acesta, situația s'a schimbat. Uruguaiul nu mai dispune de formidabilul „11" cu care a făcut furori la Montevideo și în Europa. Superioritatea și-a trecut bagajele, în rândurile Argentinei. Cu această superioritate, Argentina a învins de câteva ori — anul acesta — pe Uruguai și vine la campionatul mondial dela Paris, hotărâtă să-și însușească titlul pe care să-l apere în viitoarea organizare care pentru a fi convinsă să vină anul acesta în Europa, i-a fost făgăduită.

Amintirile d-lor Luchide și Costel Rădulescu

Mai convingătoare decât datele oficiale însă, sunt amintirile oficialilor noștri, cari au văzut pe argentinieni jucând la Montevideo.

D-nii Octav Luchide și Costel Rădulescu ne-au făcut în privința Argentinei, declarații cari s'au întrecut în superlative:

— Teribili...

— Grozavi...

— Extraordinari...

Suprema calitate a argentinienilor este viteza.

— I-am văzut!... ne-a mărturisit d. Luchide. Sunt de două ori mai iuți, decât italienii.

— De patru ori!... l-a rectificat d. Costel Rădulescu.

— Și au o technică îmbatabilă.

Pasele se fac cu o viteză fulgerătoare și cu o precizie care apropie perfecțiunea.

— Toate atacurile... și-a amintit d. Costel Rădulescu, le fac pe aripi, deaceia, extremele au în Argen-

George Fulga

(Continuare în pag. IV-a)

foiletonul nostru

Ski-uri frânte

V

de EMIL IENCEK

Filfizonii, tipii cu geam în ochi, repetau într'una până la saturație și revoltă, figuri impecabile de profesori ai eleganței, — neîncetând să se fesandeze, expunându-și echipamentul foarte elegant și foarte scump. «Ringul» lor de predilecție și etern era platoul din fața cabanelor și a restaurantelor de pe veranda cărora, ochii mamelor obeze și cu fete de măritat, — mame înfășurate prudent cu o duzină de pleduri, — îi priveau admirativ și cu intenționi matrimoniale, alături de niște soți și mai obezi, ideali, jucând table sau stând răsturnați în chaise-longuri și pufăind tacticos din havane pentru care plăteau vamă înzecit prețul lor de cost.

Pe delușorul de peste drumeagul care taie Poiana, monoclații roiau toată ziua. Făceau, la infinit, tot felul de figuri, mai mult de dans, decât de sport adevărat. Pista devenise ca și parchetul și îngăduia orice fasoane, mai ales că erau executate la iuțeală mică. Dar dacă i-ai fi pus să meargă pe locuri neșlefuite, undeva, pe pante serioase, neumblate sau prea puțin tăiate de ski-uri, ar fi devenit subit, din marii «maeștrii» de până atunci, niște simplii începători caraghioși; sau, și mai sigur, ar refuza să te însoțească, firește invocând cine știe ce motiv... sportiv, ei preferând să-și continue seria abțibildurilor pe iubitul lor «biliard».

Intrau în restaurant și cinematografici, cereau ca să epateze, băuturi cu nume americănești sau în orice caz străine. Numele băuturii cerute trebuia neapărat să aibă rezonanță străină, căci altfel n'ar fi cadrat cu un adevărat... sportman, un adevărat... skior. Seria interminabilă a bancurilor și a bârfelilor începea ca un corolar firesc al prezenței lor acolo.

Dacă te-ai afla la al cincilea etaj și ai ști că jos nu e omăt pufos, ci caldarâm ți-ai da drumul de acolo numai să nu-i mai auzi tăind piroane. Să nu-i mai auzi bârfind răutăcioși, când discută de adevărații ași. Să nu-ți mai jeneze timpanul exagerările și inexactitățile cu privire la marilor lor perfomanțe, incorijibili, incapabili de un efort mai serios. Și să nu mai veți platinatele căscând extaziate gura la ei, în timp ce ochii dincolo de admirația pentru isprăvile fictive ale monoclaților, ascund intenții senzuale.

Privind frenezia aceasta de donjuanism în costum de sport ai impresia că saloanele ticsite cu ei altădată s'au golit, cuceritorii mutându-și câmpul de activitate în aer liber. E mai higienic așa.

Așii se avântau departe, spre piscuri și soare, din care păreau că vreau să se îmbete. Iar de acolo, de sus, plecau năluci chircite pe povârnișuri, înghițiți de fundul văilor.

Doamna și-a montat ski-urile și a pornit.

A trecut indiferentă printre privirile provocătoare ,neputându-și abține totuși un sentiment de dispreț, pentru această specie de bipezi închipuiți. Nu-i putea suferi. O revoltau ochiadele lor de reptile înfometate. Erau revoltători cu privirile lor impertinente, voind par'că să treacă dincolo de îmbrăcăminte.

Și barem de ar fi în adevăr cuceritori. Dar sunt niște simple victime ale propriilor lor imaginațiuni înfierbântate. Sau poate și-a bătut joc de cineva de ei spunându-le că's bine că... tipi și ei și-au luat-o în cap. Și nici măcar nu-s naturali, firești. Au gesturi studiate, atitudini exagerate cinematografice, copiate după cine știe ce vedetă masculină a peliculei. Bieții de ei. Dacă ar ști cât pierd prin asta în fața unei femei adevărate. Le rămân, în schimb, femeile înebunite din cinema, și tot e ceva și asta pentru ei.

Și, zău, ar putea fi destul de simpatici dacă nu s'ar cabotiniza în halul acesta de teatru și cinematografie ocazională, — își continuă doamna șirul constatărilor și al reflecțiilor. Nicăeri nu scăpase de ei. La Saint-Moritz ca și la Sinaia sau Predeal, la Chamonix ca și la Brașov, la Vatra Dornei sau oriunde aiurea. Peste tot îi întâlnise. Sub diferite chipuri, îmbrăcați altfel, sau vorbind o altă limbă; dar tot ei erau. Sau poate colegi de ai lor, ca și când ar fi făcut parte dintr'un club cu filiale în toate localitățile sporturilor de iarnă din lume.

Ceilalți, mai serioși, mai bărbați își văd de treaba lor, de pasiunea lor, de sport. Dar și aceștia par'că exagerează puțin nota. Unii chiar o duc cu totul în extremis. Par'că n'ar exista pe lume decât două bețe două «doage», — cum li se spune în limbaj brașovean skiurilor. Par'că se burzului niței și pe aceștia; dar oricum, îi accepta mai repede decât pe ceilalți. Se întâmplă întâmplă însă — reflecta doamna — să întâlnești într'un as veritabil, într'un skior pasionat și ceva din nota pe care ceilalți o exagerează. Și atunci e o adevărată plăcere să cunoști un asemenea bărbat căci, în majoritatea cazurilor, vei avea în față și un om inteligent cu mult deasupra pojghiței de șlefuială a filfizonilor.

Tot filozofând astfel, deoamna se depărtase de centrul Poianei și o apucase în direcția Râșnovului. O porțiune mai puțin bătută, cu câteva pante și coborâșuri mai serioase pe care îi plăcea să skieze de obiceiu când venea la Brașov.

Pe ușa micuții cârciume dela moara lui «Solomon» pătrunse înăuntru un tânăr înalt, șaten, ochii verzi, gura viguroasă și cu o mină nu tocmai bine dispusă. Era îmbrăcat în costum de ski bleu-marin și pe cap purta o șapcă din mătase de balon.

(Va urma)